

чески труд — Ставри изявява своето право над половината от имота на Панайота.

И наистина, защо и той да няма свой имот, жена и деца?

Нали те и двамата някога са били еднакви бедни?

И защо Панайот, въпреки клетвата че всичко ще разделят след убийството го е излжгал и е взел парите само за себе си?

Защо?

Ала Панайот не може да се примири с това. Той дори не може да си помисли, че „неговото“ ще трябва да се дели на две.

В неговата озлобена, още от детските години, душа на беден и безприютен сирак — егоизма пуца дълбоки корени и той е стихия, която заглушава всичко и която не се бои от нищо.

Панайот е безсилен да се освободи от него.

Той, също като Ламо е роб на тъмни и сурови сили — които са последствие от едно далечно минало.

Дивата орда на Испериха и неговия стихийен утвем да развее конската опашка над ширни земи — е значително изличил алтруизма в душата на заварените и покорени славяни отсам Дунава — като го е заменил с груб и жесток егоизъм.

Панайот и Ставри са преки наследственици на това минало.

И когато егоизма на двамата — еднакво силен, еднакво отстояващ своето право и у едина и у другия — се срещне и стълкнови, би трябвало финала да бъде само трагичен.

И наистина, озлобен и онеправдан Ставри запалва кржчмата и кжщата на Панайота — които са били и „негови“.

И обезумелия от ужас Панайот го хваща, бори се с него. . . и двамата полетяват в пропастта — потъват в пропастта на собствените си души над жестоките конфликти и диви инстинкти над които те не сж могли да се възмогнат.

Панайот умира, а ранения и в безсъзнание Ставри отнесжт в болницата.

— „Тжй. . . тжй. . . всичко става черно и потъва. . . потъва. . .“

— Бжлнува Ставри и с тия думи в който лежи развржжката на целия трагизъм завжршва повестта „Дялба“ . . .

Без да мисля че преувеличавам, аз бих казал че „Роб“ и „Дялба“ са едни от най-добрите наши творби.

Добри Немиров нахврля с силни и смели черти и тонове голямата картина на бжлгарската душа, картина която може да сжбуди само удивление и искрен възторг.